

Sygn. VUa 31/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Beata Łapińska (spr.), SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku E. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wnioskodawczynie E. S. (1) od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 maja 2013r. sygn. IV U 306/12

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczynie E. S. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalsze trzy miesiące poczynając od 23 września 2012 roku.

Sygn. akt V Ua 31/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczynie E. S. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Od decyzji tej odwołała się E. S. (1), wnosząc o przyznanie jej świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy począwszy od 23 września 2012 roku.

ZUS wnosił o oddalenie odwołanie.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 roku, wydanym w sprawie IV U 306/12, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

E. S. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim od 29 czerwca 2011 roku. Po wyczerpaniu 182 dni zasiłku chorobowego uzyskała prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 28 grudnia 2011 roku do 22 września 2012 roku (9 miesięcy).

Wnioskodawczyni prowadziła biuro rachunkowe. W 2008 roku zdiagnozowano u niej zesztywniające zapalenie stawów kręgosłupa (zzsk). Rozpoznanie zostało dokonane na podstawie wyników badań OB (58mm/h) i (...) (12mg%) i zdjęć rtg stawów krzyżowo-biodrowych, w których stwierdzono zmiany zapalne. U wnioskodawczyni występuje nadmierne pochylenie głowy ku przodowi, pogłębiona lordoza szyjna i kifoza piersiowa, lewoboczna skolioza kręgosłupa piersiowego. Wnioskodawczyni na ograniczoną ruchomość szyi na boki, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych, zmniejszoną ruchomość klatki piersiowej. Nadto stawy krzyżowo-biodrowe są w stanie zapalnym. Ponadto wnioskodawczyni cierpi na zzsk, które jest przewlekłym procesem zapalnym. Występuje u niej kwadratowienie kręgow, które świadczy o toczącym się procesie zapalnym w stawach i więzadłach. Okres leczenia nie spowodował poprawy stanu zdrowia wnioskodawczyni, nie zahamował też procesu rozwoju zzsk. Wnioskodawczyni nie odzyska zdolności do pracy

Sąd Rejonowy uznał opinię biegłej reumatolog H. W. za prawidłową, dającą pełny obraz schorzenia wnioskodawczyni i zawierającą właściwe wnioski medyczne. Biegła wskazując na już wykonane badania i podnosząc brak pewnych procedur medycznych, które winny być u wnioskodawczyni wdrożone, wnioskowała o braku możliwości odzyskania przez wnioskodawczynię zdolności do pracy. Z tą opinią koreluje opinia A. D., która wprawdzie podnosiła konieczność dalszego leczenia przez okres 3 miesięcy, jednak we wnioskach końcowych swej opinii wskazywała na konieczność wykonywania pracy nie obciążającej kręgosłupa. Takie wnioski zawarte w opinii w ocenie Sądu wskazują na brak możliwości odzyskania pełnej zdolności do pracy.

Dlatego też Sąd Rejonowy przyjął, że wnioskodawczyni pomimo długotrwałego leczenia nie odzyskała zdolności do pracy i nie odzyska tej zdolności po okresie dalszego leczenia. Proces zaawansowania zzsk jest tak dalece posunięty, że wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy i kwalifikuje się do uzyskania prawa do renty.

W świetle powyższego odwołanie wnioskodawczyni podlegało oddaleniu na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 77, poz. 512). Co prawda wnioskodawczyni po okresie 182 dni pobierania zasiłku chorobowego i 9 miesiącach świadczenia rehabilitacyjnego jest nadal niezdolna do pracy, jednakże stan zdrowia i zaawansowanie schorzenia nie dają pozytywnych rokowań na możliwość powrotu do pracy po dalszym 3-miesięcznym okresie leczenia. Oznacza to, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek koniecznych dla uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją wnioskodawczyni. Skarżąca zarzuciła wyrokowi:

1) naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyjęcie, iż wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek do otrzymywania dalszych świadczeń rehabilitacyjnych a w szczególności że jest nadal niezdolna do pracy a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza nie rokuje odzyskania zdolności do pracy mimo że ustalenia faktyczne a w szczególności spójna i jednoznaczna opinia lekarska A. D. wykazały zasadność dalszego pobierania zasiłku rehabilitacyjnego przez okres 3 miesięcy;

2) naruszenie prawa procesowego a w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na nierozważeniu w sposób wszechstronny i bezstronny materiału dowodowego a w szczególności opinii biegłych zgromadzonych w sprawie a także sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym poprzez przyjęcie iż wobec wnioskodawczyni nie istnieją pozytywne rokowania co do powrotu do pracy po dalszym 3-miesięcznym pobieraniu zasiłku rehabilitacyjnego;

3) niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy mogących mieć istotne znaczenie dla sprawy.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości, bądź też ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo co następuje:

Po wyczerpaniu 9 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawczyni była nadal niezdolna do pracy zarobkowej i rokowała powrót do zdrowia po wyczerpaniu łącznie 12 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego.

(dowód: opinia uzupełniająca biegłego lekarza reumatologa A. D.k. 74-76 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest w pełni uzasadniona.

Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, przy czym świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się po pierwsze do oceny, czy skarżąca jest nadal niezdolna do pracy (organ rentowy stał bowiem na stanowisku, iż wnioskodawczyni jest już zdolna do pracy), po drugie, jeśli tak, to czy są rokowania co do odzyskania zdolności do pracy po wyczerpaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy nie podziela ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie, który stanął na stanowisku, iż jakkolwiek po upływie 9 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego skarżąca nie spełnia warunków do jego przyznania na dalsze 3 miesiące albowiem nie rokuje odzyskania zdolności do pracy.

Lektura akt wykazała, iż Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych reumatologów: A. D. oraz H. W. na powyższe okoliczności.

Z opinii biegłej A. D. wynikało, iż skarżąca cierpi na zeszywniające zapalenie stawów kręgosłupa. Biegła ta po zbadaniu przedmiotowym skarżące oraz po analizie całokształtu dokumentacji medycznej uznała, iż wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy po wyczerpaniu 9 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego – łącznie na okres 12 miesięcy przy rokowaniu powrotu do zatrudnienia po wyczerpaniu tego świadczenia.

Z kolei biegła H. W., która sporządziła opinię wskutek zarzutów organu rentowego do opinii A. D., nie badając wnioskodawczyni i opierając się wyłącznie na zawartości akt sprawy uznała, iż wnioskodawczyni, chorująca na zeszywniające zapalenie stawów kręgosłupa, cierpiąca na przewlekły proces zapalny, który prowadzi do całkowitego usztywnienia kręgosłupa nie odzyskała zdolności do pracy po dalszych 3 miesiącach i jest częściowo niezdolna do pracy.

Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie na ostatniej z opinii uznając ją za fachową, logiczną i przekonywującą.

Sąd Okręgowy mając na uwadze fakt, iż pierwsza z biegłych reumatologów, jako jedyna badała skarżącą i to niespełna 2 miesiące po badaniu jej przez Komisję ZUS uznał, iż zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego poprzez wypowiedzenie się przez tą biegłą, na jakiej podstawie przyjęła, iż istnieją rokowania co do odzyskania przez wnioskodawczynię zdolności do pracy.

Biegła A. D. w opinii uzupełniającej (vide: k. 74 akt sprawy) podtrzymała swoją dotychczasową opinię zwracając także trafnie uwagę na niekonsekwencję organu rentowego, który najpierw uznawał skarżącą za zdolną do pracy, a następnie przychylił się do opinii drugiej biegłej, iż skarżąca jest nadal niezdolna do pracy i nie rokuje odzyskania tejże zdolności.

Biegła ta po ponownym wnikliwym przeanalizowaniu sytuacji zdrowotnej wnioskodawczynie uznała, iż po wyczerpaniu 9 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego była ona nadal niezdolna do pracy, ale rokowała odzyskanie zdolności. Biegła swoje wnioski oparła przede wszystkim na badaniu przedmiotowym samej wnioskodawczynie w dniu 14 stycznia 2013 roku.

Biegła także zwróciła uwagę, iż poziom OB i (...) nie zawsze koreluje z aktywnością choroby. Badana E. S. (2) mająca tzw. „ostrą postać (...), bez upośledzenia ruchomości w stawach obwodowych jest w ocenie tej biegłej obecnie zdolna do pracy, ale w spornych 3 miesiącach była nadal niezdolna do pracy z powodu utrzymujących się silnych dolegliwości bólowych kręgosłupa rokując jednocześnie powrót do pracy. Swoje wnioski w tym zakresie biegła wywiodła z bezpośredniego badania wnioskodawczynie, długoletniego doświadczenia zawodowego z chorobami reumatologicznymi oraz doświadczenia w pracy biegłego sądowego w tej dziedzinie.

Sąd Okręgowy uznał, iż opinia uzupełniająca biegłej A. D. wraz z opinią podstawową ma większy walor dowodowy, jest wszechstronniejsza i bardziej przekonująca, niż opinia biegłej H. W.. W szczególności należy mieć na uwadze, iż ta ostatnia biegła nie badała wnioskodawczynie opierając się wyłącznie na dokumentacji medycznej zawartej w aktach. Nadto opinia ta była wydana 4 miesiące po badaniu wnioskodawczynie przez biegłą A. D.. Ta ostatnia zresztą badanie przeprowadziła niespełna 2 miesiące po ocenie stanu zdrowia wnioskodawczynie przez Komisję ZUS. Trafność wniosków końcowych tej biegłej potwierdza także fakt, iż wnioskodawczynie obecnie pracuje, co oznacza, iż wbrew wnioskom końcowym opinii biegłej W. odzyskała ona zdolność do pracy.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż dowód z opinii biegłych, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu z zastosowaniem art. 233 § 1 k.p.c., według właściwych dla przedmiotu opinii kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

Sąd Okręgowy jako instancja także merytoryczna dokonał odmiennej oceny materiału dowodowego dzielając ostatecznie pogląd apelującej, iż oparcie rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy na opinii biegłej H. W., która wydała ją bez badania przedmiotowego skarżącej, jest dowolne i narusza reguły swobodnej oceny materiału dowodowego określone przepisem art. 233 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności treść opinii podstawowej i uzupełniającej biegłej A. D. potwierdziły, iż skarżąca po okresie 9 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego była nadal niezdolna do pracy przez dalsze 3 miesiące rokując jednocześnie odzyskanie zdolności do pracy.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.